इत्युक्तवन्तं तं तीव्रमन्त्रसाधनगर्वितं ।
प्रव्राजकं जगादैवं वाणी गर्भगृहोद्गता ॥ ९४ ॥
आदित्यसेननृपतेः सुतामानीय कन्यकां ।
उपहारीकुरुष्वेह ततः प्राप्स्यसि वाञ्छितं ॥ ९५ ॥
एतच्छ्रुत्वा स निर्गत्य करेणाहत्य तं पुनः ।
प्रव्राडुत्थापयामास वेतालं मुक्तफूत्कृतिं ॥ ९६ ॥
तस्य च स्कन्धमारुह्य निर्यद्वह्न्यानलार्चिषः ।
आनेतुं राजपुत्रीं तामुत्पत्य नभसा ययौ ॥ ९७ ॥
विदूषकोऽपि तत्सर्वं दृष्ट्वा तत्र व्यचिन्तयत् ।
कथं राज्ञः सुतानेन हन्यते मयि जीवति ॥ ९८ ॥
इहैव तावत्तिष्ठामि यावदायात्यसौ शठः ।
इत्यालोच्य स तत्रैव तस्थौ हन्तो विदूषकः ॥ ९९ ॥
प्रव्राजकश्च गत्वैव वातायनपथेन सः ।
प्रविश्यान्तःपुरं प्राप सुप्तां निशि नृपात्मजां ॥ १०० ॥
आययौ च गृहीत्वा तां गगणेन तमोमयः ।
कान्तिप्रकाशितदिशं राहुः शशिकलामिव ॥ १०१ ॥
हा तात हाम्बेति च तां क्रन्दन्तीं कन्यकां वहन् ।
तत्रैव देवीभवने सोऽन्तरिक्षादवातरत् ॥ १०२ ॥
प्रविवेश च तत्कालं वेतालं प्रविमुच्य सः ।
कन्यारत्नं तदादाय देवीगर्भगृहान्तरं ॥ १०३ ॥
तत्र यावद्विहन्तुं तां राजपुत्रीमियेष सः ।
तावदाकृष्टखड्गोऽत्र प्रविवेश विदूषकः ॥ १०४ ॥
आः पाप मालतीपुष्पमश्मना हन्तुमीहसे ।
यदस्यामाकृतौ शस्त्रं व्यापारयितुमिच्छसि ॥ १०५ ॥